

SCÉNÁŘ NA LÁSKU

Annabel Monaghanová

Stačí sedm dní k tomu, abyste ztratili srdce?

Rozvod Nořiným životem náležitě otřese.
Jenže Nora je scenáristka a člověk prý má psát
o tom, co zná. Nečeká ovšem, že její nejnovější dílo
vzbudí zájem v samotném Hollywoodu, a ještě víc s ní
zacloumá fakt, že jejího manžela má ve filmu ztvárnit
nejžádanější herecký idol současnosti Leo Vance,
který... se i po natáčení rozhodne v roli setrvat.

*„Díky dokonale vykresleným postavám, oplývajícíím
lidskými slabostmi a nedostatky, rezonuje příběh
jejich sblížování s našimi skutečnými pocity.
Tahle knížka je hit.“*

- Publishers Weekly

*„Autorčin duchaplný debutový román pro dospělé
dokonale zachycuje obavy a vzrušení ze zamilovanosti
na pozadí nesnází každodenního života.“*

- Washington Post

Annabel Monaghanová

SCÉNÁŘ NA LÁSKU

Přeložila Dana Chodilová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin
Random House LLC.

Copyright © 2022 by Annabel Monaghan

Translation © Dana Chodilová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-696-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-695-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-241-7 (print)

Věnováno

Tomovi

1. KAPITOLA

DNESKA K NÁM DORAZÍ Hollywood.

A já nepřijdu o dům.

Tyhle dvě myšlenky se mi vynoří v hlavě v okamžiku, kdy do pokoje zasvítl slunce. Scénář už mi proplatili a bonus za to, že je nechám natáčet u sebe doma, přistane na bankovním účtu v poledne. Sbohem, nesplacené splátky hypotéky. Sbohem, dluhu na kreditce. A když si pomyslím, že se to všechno stalo díky tomu, že se se mnou Ben rozešel! Neumím si představit, že by dnešek mohl být ještě lepší. Vyskočím z postele, chňapnu nejteplejší svetr a zamířím dolů. Naliju si kafe a jdu na verandu sledovat východ slunce.

Pokaždé si říkám, že až ode mě jednou ten dům někdo koupí, nechá ho zbourat. Je přes sto let starý, všechno je tu rozklížené. Vždycky v lednu začne vítr foukat přímo do kuchyně a my musíme nade dveře upevnit flísovou deku. Prkenná podlaha je prošlapaná, máme tu jenom dvě koupelny a obě v patře. Do každé skříně v ložnicích se vejde přesně šest svršků, a to ještě trapasličích. Ben si sepisoval seznam vad, který si s oblibou denně pročítal, a já se nemohla zbavit pocitu, že to bůhvíproč vyčítá mně.

Tenhle dům je pořádný malér, jasně. Ale já se do něj zamilovala, hned jak jsem prvně uviděla jeho dlouhou příjezdovou cestu. Vzrostlé magnólie, které ji lemují z obou stran, se nahoře dotýkají, takže teď v dubnu projíždíte tunelem růžových květů. Když se dostanete na hlavní silnici, připadá vám, že jste přešli z jednoho světa do úplně jiného, jako když se nevěsta vynoří z kostela. Je radost vypravit se z domu pro mléko a je radost vracet se zase zpátky.

Postavil ho britský doktor George Faircloth, který žil na Manhattanu a na sever do Laurel Ridge jezdil v létě, což vysvětluje, že dům vůbec nepočítá se zimou. Je postavený tak, aby v něm bylo příjemně při pětadvaceti stupních, a to nejlíp venku. Představuju si, jak si ten doktor dirigoval zahradu jako maestro, aranžoval magnólie a pod nimi zlatý déšť, aby oznamovaly příchod jara. Po dlouhé šedé zimě ty první růžové a žluté květy křiknou: „Něco se děje!“ Do května pak zezelenají stejně jako zbytek předzahrádky a nastane klid, než nastoupí pivoňky a hortenzie.

Bylo mi jasné, že se třeba přetrhnu, jen abych tu mohla bydlet, jakmile jsem uviděla čajový salonek vzadu na zahradě. Je to jednopokojová stavba, kterou doktor zasvětil rituálu podávání čaje. Zatímco hlavní budova je postavená z tenkých bílých prken s olupujícími se černými okenicemi, čajovnu tvoří poctivý šedý kámen s břidlicovou střechou. Má malý funkční krb a stěny obložené dubovým dřevem. Jako by doktor Faircloth sáhl přes velkou louži a vytáhl ji přímo z anglického venkova. Jasně si vybavuju, že Ben řekl „kúlna“, když tam prvně vešel, a já ho ignorovala, jak to ženská dělává, když si chce udržet manželství.

Naše první ráno tady jsem vstala se svítáním, protože jsme ještě neměli závěsy. Vzala jsem si kávu na verandu a východ slunce pro mě byl překvapením, jaké jsem ještě nezažila. Do

té doby jsem dům neviděla v šest ráno, netušila jsem ani, že je obrácený na východ. Bylo to jako bonus k nákupu, odměna za to, že jsem si tu ruinu zamilovala.

Teď stojím na verandě a vstřebávám tu krásu, než dorazí natáčecí štáb. Nejdřív se objeví růžové proužky, pak se za rozložitým dubem na kraji trávníku rozlije oranžová barva. Slunce za ním vychází každý den jinak. Někdy připomíná ovocný nanuk, který šplhá po obloze jako filmové titulky. Jindy je to strakaté tlumenně šedé světlo, deroucí se skrz listy. Dub zůstane holý ještě pár týdnů, až na drobné žluté a bílé květy, které se navzájem opylují a slibují zem posetou žaludy. Trávník vypadá nejlíp v dubnu, zvláště ráno, políbený rosou a odrážející světlo. Nevím, jaké jsou v tom přírodní zákonitosti, ale rytmus tohoto pozemku znám jako vlastní boty. Slunce tu vyjde každý den.

NEŽ VZBUDÍM DĚTI, nakrmím je a vypravím do školy, stihnu se šestkrát převléknout. Nakonec stanu před zrcadlem ve stejných džínsech a tričku, se kterými jsem začala, a dojde mi, že problém jsou vlasy. Nekudrnatí se tak hrozně, jak mě to čeká v srpnu, ale stejně je to bída. Lidé z Hollywoodu mívají vlasy zkrocené, a pokud nosí rozcuch, pak je to dílo profesionálů. Namočím si hlavu do umyvadla a začnu si fénovat vlasek po vlásku. Naposledy jsem to dělala o svatebním dnu, zavřená v koupelně rodičovského domu s družičkami.

Vlasy mám učesané a pořád je teprve devět ráno. Filmaři mají dorazit v deset a já vím, že jestli budu dál koukat do zrcadla, zavaří se mi mozek a zpanikařím. Usnesu se na tom, že na devětatřicetiletou dvojnásobnou matku to není tak zlé. A navíc, nedělám přece na ten film konkurz, napsala jsem scénář. Napadne mě, že sjedu do města a vyřídím pár pochůzek, které by mohly klidně počkat. Možná se vrátím až po tom, co přijedou,

a budu se tvářit, že jsem ztratila pojem o čase. Vpluju do hollywoodské verze svého reálného života plnou parou, jako by to byla nějaká přepadovka.

Spoustu času zabiju dáváním bot do opravný a prohlížením police se slevami v knihkupectví. Zastavím se v železářství, popovídám si s panem Mapletonem o jeho operaci kyčle a vyzvednu si u něj hromádku křížovek, které mi každý týden vystřihuje z novin. Kolem desáté už nevím co dál, a tak je mi jasné, že nastal čas jet domů a zjistit, jak vypadá filmový štáb a jakou spoušť natropil na trávníku.

Spletla jsem se, zatím nikdo nikde, a tak se jejich příjezdu dočkám na verandě. Svírám zábradlí, zatímco se po prašné cestě valí kamiony, srážejí nejnížší květy magnolií a plaší znepokojené ptáky, až jejich hejna cloní nebe. Na chvíli to u nás vypadá jako v Hitchcockově filmu.

Nečekala jsem to. Ještě pořád žasnu nad tím, že se z *Čajovny* stane opravdový film. Můj poslední scénář se jmenoval *Vánoční polibky* a vznikl z něj osmdesátiminutový televizní film s pečlivě dávkovanými přestávkami na čtyřicet minut reklam. Předtím to byli *Milenci z rodného města*, v podstatě stejný příběh, ale odehrávající se na podzim. Moje superschopnost spočívá v tom, že metodicky umístím muže a ženu do jednoho malebného městečka, zalidněného nezvykle spokojenými obyvateli s nesnesitelně nepatrnými problémy. Ti dva na sebe nejprve nevráží a pak se do sebe zamilují. Všechno je zalité sluncem až do reklamní pauzy, kdy jeden z nich odejde. Po ní se ale samozřejmě zase vrátí. Úplně pokaždé.

Čajovna představuje úrok od téhle formule a rozhodně to nejlepší, co jsem kdy napsala. První, co řekla agentka Jackie, když si to přečetla, bylo: „Co se ti stalo?“ Rozesmála jsem se. Jasně, vypadalo to, že jsem přešla na temnou stranu. Příběh je

hlubší, s pořádnou dávkou bolesti a introspekce, a hrdina se na konci rozhodně nevrátí. V měsících poté, co ode mě Ben odešel, jsem prodala dva zábavné plytké scénáře stanici Romance Channel, ale pak ze mě vybublala tahle pochmurná záležitost. Po Benově odchodu jsem se snažila dusit osobní život v sobě, ale některé příběhy zřejmě člověk musí vypovědět.

„Podle mě je to skvělé,“ oznámila mi Jackie. „Ale je to látka na velkoфильm, ne pro Romance Channel. Jestli jsi pro, nabídnu to velkým studiím.“

„To si jenom zbytečně přiděláš práci,“ odpověděla jsem jí do telefonu při plení trávy v předzahrádce. „Nikdo nechce dvě hodiny koukat na přehlídku úzkosti a opuštění. Přísahám, snažila jsem se to na konci rozveselit, ale i kdybych se na hlavu postavila, prostě jsem ho nedokopala, aby téma dveřma prošel zpátky.“

„Noro. Není to ještě ani rok.“

„Já vím. Takže se musím vrátit k tomu, co mi jde nejlíp. S tímhle proved', co uznáš za vhodné. Já myslím, že jsem to ze sebe prostě potřebovala dostat. Co máma, všechno v pořádku?“

„Je v pohodě. Dej mi dva týdny. Tenhle scénář je přelom.“

Když před domem zastaví první tahač a devět z jeho osmnácti kol přistane na mojí trávě, dojde mi, že se vážně láme chleba. Stojím na verandě, svírám zábradlí a dva další vozy vychrlí záplavu kamer, osvětlení, nábytku a lidí.

Namíří si to ke mně mladá žena s růžovými vlasy a psací deskou a už zdálky se na mě usmívá. „Zdravím, vy budete jistě Nora. Nebojte se. Já bych na vašem místě rozhodně jančila. Jsem Weezie, Leova asistentka.“

„Ahoj. Já nejančím. Tu trávu vypěstuju znova.“ Natáhnu se a potřesu si s ní rukou.

Přiblíží se žena v černé kombinéze, věkem blíž ke mně. „Meredith Cohenová, výkonná producentka.“

„Nora Hamiltonová, majitelka domu,“ vysoukám ze sebe a pořád svírám zábradlí. „A autorka scénáře,“ dodám až pak, protože jsem rozhozená.

„Poslyšte,“ spustí Meredith. „My jsme hrozná banda. Sakra, už jenom Leo je poslední dobou děsný. Naděláme spoustu rámu a zmatku, ale pak to po sobě zas všechno uklidíme a za dva dny nás máte z krku. Maximálně za tři.“

„V pořádku, to jsem čekala. Ještě nikdy jsem neviděla natáčecní, jsem nadšená.“ Červená dodávka zaparkuje celá na trávníku, za ní stříbrný karavan Airstream. „Co je to?“

Weezie se obrátí a rozesměje se. „Á, my o vlku. To je samozřejmě Leo. Všichni jsme ubytovaní v Hiltonu v Breezeportu. Až na něj, on tyhle hotely nerad.“ Protočí oči a zase se usměje, jako by bylo kapku mrzuté, ale zároveň rozkošné, že mi ten chlap likviduje trávník.

„Leo Vance bude spát v autě? Na mé přední zahradě?“

„Nedá se nic dělat. On je takový svéráz. Ale má tam i koupelnu a pro všechny ostatní tu budou pojízdné záchody. Takže si o svůj dům nedělejte starosti.“

Dveře airstreamu se otevřou a objeví se superstar, bosý čtyřicetiletý chlapík. Džínsy mu visí nízko na bocích a šedé tričko má na dvou místech roztržené. Vlasy by potřebovaly ostříhat a je až moc hezký na to, aby hrál Bena. Ale na druhou stranu, mě hraje Naomi Sanchezová. Leo zamžourá k nebi, vzpomíná se, jako by se vynořil na světlo po čtyřiaadvaceti hodinách ve tmě. Je jedenáct dopoledne a jsme jen hodinu a půl jízdy od New Yorku.

Leo Vance je nejlíp placený herec v Hollywoodu. Vím to, protože si ho už tři dny googluju. Má domy na Manhattanu, v Bel

Airu a v Cap d'Antibes. Vlastní podíl ve franšíze NBA. Bezdětný, svobodný. Znamení Vah. Pochází z New Jersey a má bratra.

Viděla jsem všechny jeho filmy, což ještě nic neznamená. Já viděla spoustu filmů. Herec je to dobrý, proslulý svým doutnající pohledem. Musím říct, že je to kapku přes čáru. Ve svém prvním filmu *Platanové noci* věnoval partnerce Aileen Bennetové tolik žhavých pohledů, že si toho roku vysloužil přívlastek Nejsvůdnější žijící muž. Stal se z toho jeho poznávací rys, a tak si ho pěstuje film od filmu, dokonce i když to není úplně třeba. Například v *Bitvě o domácí frontu* sděluje své těhotné ženě, že musí jít do války, a doprovází to ohnivým pohledem. Nebo v *Hromadné žalobě*, tam pronáší úvodní proslov na vojenské akademii a sjíždí tím doutnákem všechny rodiče a prarodiče. A to nemluvím o *Africké růži* – uprchlické středisko, kde propukla malárie, se pro takový kukuč moc nehodí. Leo Vance zřejmě nevědomky vyzařuje nepatřičný sexappeal.

Když to doutnání vypne, má ještě v zásobě působivou škálu úsměvů, jedinečnou pro každý film. Sahají od plachých po šílené a já vždycky obdivovala, jak si některý dovede udržet po celý film. Jsem zvědavá, s čím přijde v *Čajovně*. Jaký úsměv si vymyslí pro Bena? Ani si nevzpomínám, kdy jsem Bena naposledy viděla se usmát.

Leo Vance kráčí k mé verandě a já se v duchu chystám na představování. Dokonalý na plátně, zanedbaný v reálu. V mém filmu se z něj stane muž s hromadou problémů, který nakonec odejde od ženy, s níž si vybudoval život. Musím Benovi uznat, že byl tak nesnesitelný, až mě přiměl napsat něco, co stojí za to. Usměju se té ironii, že mi nakonec vlastně pomohl.

Leo se protlačí kolem mě na verandu, jako bych tam nebyla, pak se zastaví a o krok couvne. „Máte jen jeden dolíček,“ znamená.

„Ten druhý mám zevnitř tváře,“ odpovím.

Přikývne a vejde do domu, jako by mu patřil. Coby seznámění nic moc.

SETKÁNÍ S REŽISÉREM Martinem Coxem mě znervózňuje, přesně jak jsem čekala. Weezie šla dovnitř za Leem, takže Martin na verandě zastihne jen mě a Meredith. „Vy musíte být Nora.“ Není vysoký, ale je jaksi mohutný a já se nemůžu rozhodnout, jestli je velký fyzicky, nebo tak působí jeho osobnost.

Potřesu si s ním rukou a snažím se mlčet. Jestli začnu mluvit, neudržím se a řeknu mu, co si myslím o poslední scéně v *Alabastru* a proč se podle mě nedočkal Oscara. Řeknu mu, že už jen samotné světlo v *Ženě zezdola* bylo nepřekonatelné. Držím pusku zavřenou, aby nevypustila to slovo „nepřekonatelné“.

„Takže se na to můžeme podívat?“ ptá se. Vedu ho s Meredith za dům, kde na kraji lesa trůní čajovna. Nevede k ní žádná stezka, je tu jen trávník, takže se skoro žádná cesta tam neobejde bez mokrých bot. Velké dubové dveře jsem nechala otevřené, jak mám ve zvyku, protože tak vidím skrz okna v kovových rámech v zadní zdi okraj lesa. Dodává mi to pocit nekonečných možností.

Čajový salonek je pro mě posvátný prostor. Místo, kde se dokážu ponořit do psaní. A na rozdíl od hlavního domu vzdoruje počasí. Představuju si, jak pan a paní Fairclothovi přicházejí k čajovně stejně jako já, těší se na oheň v krbu a na čaj a občerstvení na stole. Představuju si, jak se tu scházejí milenci na tlumený rozhovor a první polibky. Ben ji chtěl vždycky využít jako skladiště.

Moc nechybělo a dopadlo to tak. Moje víra, že další skladovací prostory jsou to poslední, co svět potřebuje, stála proti Benovu přesvědčení, že potřebuje třetí motorku. K mnohým úlevám

spojeným s jeho odchodem patřilo i to, že si s sebou odvezl většinu svých krámů a že nežádal děti.

Čajovna se hodně podepsala na rozpadu našeho manželství, a tím si vysloužila titulní roli ve scénáři. Ben nesnášel chvíle, které jsem tam trávila, nesnášel mou práci. Nesnášel to, že jsem posledních deset let platila účty. To ostatně štválo i mě. Čím líp jsem se dokázala postarat o rodinu, tím víc mě nesnášel. Čím víc mě nesnášel, tím víc jsem pracovala, abych všechno napravila. Mé psaní v čajovně bylo zrcadlo, do kterého se nechtěl podívat. Tak to aspoň bude ve filmu. V reálném životě nevím, možná odešel prostě proto, že chtěl víc skladovacích prostor. Ben chtěl víc všeho.

Blížíme se k domku a já slyším, jak Martin lapá po dechu. „Je jak z jiného světa,“ hlesne. „Na fotce to nevypadalo zdaleka tak dobře.“

Usměju se a jdu dál. „No, rozhodně je z jiné doby. Tady píšu.“

Na duben je teplo a břidlicová střecha se leskne ve slunci po večerním dešti. Dveře lemují dva obří keře hortenzie. Obrůstají prvními listy, slibnými bledě zelenými výhony, brzo budou oplývat trsy nebesky modrých květů velkých jako moje hlava. „Kdybyste počkali do července, viděli byste je v květu,“ říkám jen tak do prázdna, protože Martin už vešel dovnitř.

„Tohle je absolutně dokonalé,“ pochvaluje si a přejíždí rukama po obložených zdech. Vytáhne vysílačku. „Jsem vzadu v čajovně. Přineste povlečení na pohovku, budu potřebovat tři hodiny slunce ze zadního okna. A smeták. Postarejte se, aby Leo a Naomi byli nalíčení.“

Meredith na mě maličko zamrká, nejspíš proto, abych se necítila rozpačitě kvůli tomu smetáku. Pokrčím rameny, co je mi do toho? „Tak, já se uklidím z cesty, dejte mi vědět, kdybyste něco potřebovali.“

* * *

VRÁTÍM SE DO DOMU a s úlevou zjišťuju, že je prázdný. Za každým oknem venku to vše děním – vůz cateringu, žena pronásledující Lea Vanceho s lahvičkou s rozprašovačem. Z největšího přívěsu se vynoří Naomi Sanchezová, sice v nevkusných domácích šatech, ale krásně nohatá. Zřejmě ji oblékli tak, jak si Martin představoval mě. Prvně jsem tuhle herečku viděla ve *Zlodějově pomstě*, to jí bylo asi tak pětadvacet. Ve scéně, kdy zjistí, že byla podvedena, ji zabírali tak zblízka, že její tvář vyplňovala celou obrazovku. Kde má póry, divila jsem se. Dnes, ve svých dvaatřiceti, je to pořád ta nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy viděla.

Napíšu textovku Kate: Leo Vance byl u mě doma. Naomi Sanchezová je kus.

Kate mi odpoví: Závistí se koušu do zadku.

Lámu si hlavu, co mám dělat. Jsem v domě, což není moje místo na psaní. V tomhle prostoru jsem máma. Kuchyně je pořád vzhůru nohama po snídani a mně dochází, že Leo Vance viděl fleky od těsta na lívance a cítil tuk ze slaniny. Jsem trochu rozhozená z toho, že tu byl, a vrhám se na úklid. Musím stanovit nějaké hranice. Nechci sem zítra přijít a načapat ho, jak doutnajícím pohledem spaluje moji myčku.

Zavolám sestře a vezme to chůva Leonora. „Je venku s přáteli,“ říká. Penny a její manžel Rick žijí na Manhattanu a v East Hamptonu a často se o nich píše v lifestylovém magazínu *Town & Country*, protože nosí ty správné věci a stykají se se správnými lidmi. Tohle je prvně v životě, kdy dělám něco skvělejšího než Penny, a tak jí nechám vzkaz. „Řekněte jí, prosím, že jsem volala a že mám doma Naomi Sanchezovou a Lea Vanceho.“ Leonora vypískne a já jsem spokojená.

Jakmile je v kuchyni pořádek, snažím se vymyslet, co bych dělala normálně. Je středa a ve středu máme vždycky karbanátky.

No jasně! Vytáhnu z mrazáku půl kila mletého krutího a položím ho na pult. Netrvá mi to ale tak dlouho, jak jsem doufala.

VYKUKUJU ROHOVÝM OKNEM zimní zahrady. Natáčejí scénu, v níž říkám Benovi, že by možná pomohlo, kdybychom měli oba stálý plat. Ten památný den mě hodil do jednoho pytle se všemi ostatními lidmi, kteří nemají dost rozhledu, aby věřili v jeho sny. Byla jsem automat, robot, otrok konvence. Jsem přesvědčená, že to byla poslední kapka. Představuju si, jak moje slova vycházejí z Naominých dokonalých úst, a začínám si myslet, že tenhle film obsadili úplně špatně. Copak Leo Vance dokáže být stejně pohrdavý jako Ben, když se dívá na ženu *tím* pohledem? Připadá mi, že lidi tak nádherní jako ti dva by měli být schopní všechny problémy vyřešit. Od Naomi Sanchezové by žádný muž neodešel.

Sleduju natáčení asi hodinu, než mi dojde, že je načase vyzvednout děti. Otevřu garáž a zjistím, že na mé příjezdové cestě kouří tři chlápci. Upustí cigarety, zašlápnou je, přesunou se ke straně a mávnou mi, jako bych byla portýr a parkovala jim vůz. Nemám na vybranou, musím vjet na vlastní trávník, abych se vyhnula kamionům, a pak na prašný úsek cesty, která mě dovede na hlavní silnici.

Je příjemné nechat ten chaos za sebou a vjet do Laurel Ridge, kde se nikdy nic nemění. Ben koupil dům v téhle díře, protože mu nic jiného nezbývalo. Chtěl velký život ve velkém městě – přesněji řečeno život, jaký žije má sestra Penny. Ale když se ukázalo, že by to bylo moc drahé, chtěl aspoň velký dům na předměstí, odkud by se dalo dojíždět. Ani to nevyšlo. Jak jsem se víc a víc zakulacovala s Arthurem a začínalo být jasné, že se do naší garsonky v domě bez výtahu nevejdeme, ocitli jsme se v závodě o čas. Měli jsme dvacet tisíc dolarů, které jsme mohli složit jako zálohu na

třísettisícový dům, a ten dům byl mnohem dál od města, než si Ben představoval.

Přátelům vykládal, že jsme koupili ruinu v zapadákově jako investici. Je to slibné město s potenciálem, říkal jim, což mi vždycky připadalo legrační, protože motto tohoto městečka by mohlo znít: Potenciál jsme vám nikdy neslibovali. Je to místo, které se děsí jakéhokoli pokroku a tajně si namlouvá, že bylo modelem pro Hlavní ulici v Disneylandu. Je tu architektonická rada a plánovací komise, které mají jediný účel: zabránit takovým, jako byl Ben, aby zbavili městečko Laurel Ridge jeho starobylosti.

Máme tu šest nebo sedm obchodů, které fungují odnepaměti. Jejich majitelé se u svých zákazníků těší oddanosti jako u členů kultu. Laurel Ridge je místo, kde si vždycky budete moci koupit kladivo od chlapíka, s nímž se osobně znáte, a misku domácí zmrzliny, kterou vám nandá puberták. Kromě toho tu vzniká a zase zaniká hrstka dalších živností, jak přicházejí lidé z Manhattanu a zkouší uspět s módními vitamíny a psími sušenkami s monogramem. Málokdy přechkají rok.

Na kraji města stojí základní škola. Zaparkuju a najdu mezi skupinou rodičů na hřišti přátele, jako by dnešek byl den jako všechny ostatní.

„Bože můj, mluv,“ spustí na mě Jenna. Stojí pod basketbalovým košem s Kate.

„Co by?“ snažím se dělat jakoby nic. „Prostě jsem byla s Leem a Naomi, normálka.“

„Je milý? Podíval se na tebe *tím* pohledem?“ chce vědět Kate.

„Ano a ne. Byl totálně roztomilý a přehlídl mě jako lány.“

„Takže ses česala zbytečně?“ Jenně neušla moje foukaná.

„No, kapku jsem to přehnala,“ uznávám. „Kdybyste viděly Naomi Sanchezovou osobně, pochopíte, proč si mě ani nevšiml.“

„Čau, Noro.“ Přichází k nám Molly Richterová. „Vypadáš dobře, pěkný vlasy.“ Molly je klasická mrcha ze střední, které to zůstalo. Musíme na ni být milé, protože je v čele rodičovského sdružení a přiděluje dobrovolnické pozice. Vyhýbáme se jí jako průvanu.

„Prý to tenhle týden táhneš s Hollywoodem,“ pokračuje.

„Přesně tak.“ Když člověk mluví s Molly, hlavní je neprozradit nic navíc a na nic se neptat.

„No, to je milé. Nezapomeň, že příští středu po škole je zkouška *Olivera Twista* a že jsi slíbila pohlídat děti v zákulisí.“

„Jak bych mohla zapomenout? Arthur o ničem jiném nemluví.“ Sakra, teď jsem se odkopala. Neměla jsem si foukat ty vlasy, nevšimla by si mě. Kate zalapá po dechu, jako bych se propadala do pohyblivého písku a ona neměla provaz, aby mě vytáhla.

„Copak, Arthur má zájem o nějakou větší roli?“ Molly mi nedá šanci odpovědět. „To ráda slyším! Protože jsem se chystala jmenovat tě vedoucí organizace představení, a pokud se chce tak moc zapojit, stejně budeš muset být u toho. Perfektní.“ Zapíše si něco do zápisníku jako detektiv Columbo, obrátí se na patě a odkráčí.

Jenna se rozchechtá. „A jseš v prdeli.“

„Jo, říkám to nerada, ale jseš,“ přidá se Kate. „Kdybys to odmítla – teda, pokud by tě vůbec pustila ke slovu –, postarala by se, aby Arthur hrál strom nebo šutr nebo tak.“ Konkurz byl dnes, takže doufám, že je pozdě na to, aby Molly nasadila svůj vliv a mého desetiletého chlapečka vyšťípala. Arthur se právě nachází uprostřed dalšího kola jarních sportovních pohrom a tenhle muzikál je pro něj jako záchranné lano.

„Já vím. A to neva. Jestli Arthur dostane roli, seženu si lidi na pomoc.“

„Nikdo nechce pomáhat,“ upozorní mě Jenna.

„Tak to zvládnou sama. Pro Arthura to znamená doslova všechno. Je to první věc, která ho trochu nadchla, co odešel Ben.“

Normálně o Benovi nemluvím. Ne protože by to bolelo, ale protože jsem ho pustila z hlavy. Ovšem rozhostí se rozpačité mlčení, a to pracuje v můj prospěch.

„My ti s tím pomůžeme,“ slibují obě.

„Jste bezva.“ Ozve se zvonění a ze školy se vyřítí desítky dětí. Arthur k nám přiběhne, mrskne mi aktovku k nohám a běží za ostatními dětmi k prolézačkám. Nevím, co z toho vyčíst o průběhu konkurzu.

Přižene se ke mně Bernadette, osmiletá šéfka naší rodiny, a skočí mi do náruče. „Co říkal na tvoje vlasy?“

„Nic. Měla jsem si půjčit ty tvoje.“ Pohládím Bernadettiny hnědé kudrny. Vypadají jako z filmu *Malí uličníci*, kouzelně staromódní.

„Jedeme domů,“ nařídí mi. „Za tři hodiny končí.“

„Zítra přijedou zas,“ namítnu. Bernadette se na mě podívá, jako bych měla o kolečko víc. „No jo, dobře.“ Přivolám Arthura a ten se k nám vleče po asfaltu.

„To jako fakt? Je teprve čtvrt na čtyři. Trapka potřebuje domů, aby mohla čumět na filmové hvězdy?“ Arthur zašermuje prsty, ale moc hrozivě to nepůsobí.

„Co konkurz?“ ptám se.

„Mám to.“ Pousměje se na mě a já poznám, že nechce, abych kolem toho dělala poprask na hřišti.

Seberu jeho aktovku. „Tak padáme odsud, než provedu nějaký trapas.“

BERNADETTE JE CELÁ BEZ SEBE, když zahňeme za poslední zatačku na naší příjezdové cestě. Arthur se snaží vypadat, že je nad největší hvězdy Hollywoodu povznesený. Zřejmě se chce tvářit, že

oni mají štěstí, že můžou poznat jeho. Právě přece dostal hlavní roli v *Oliveru Twistovi*. „Mami, ona je nemožná. Všichni se mě o přestávce a na obědě na ten film ptali. Jsme ve městě jak exoti.“

Míjíme příves Airstream a dva tahače, než vůbec uvidíme vlastní garáž. V cestě mi stojí stůl se sladkostmi a sendviči. Stáhnou okénko a ukáží na garáž. Mladík v červené kšiltovce ochotně souhlasí, že se přesune z verandy, ale ještě předtím dá každému z mých dětí donut.

„To je boží,“ rozplývá se Bernadette.

„Je to donut,“ šklebí se Arthur.

Zavřu garážová vrata dřív, než všichni vystoupíme z auta, spokojená, že jsem zase ve svém kokonu. Všechno venku jako by bylo zamořené hlukem, únavou a lidmi, kteří rozhodují a nejsou já. Vyjdu nahoru a zatahnu všechny závěsy. Budou domácí úkoly, večere, v televizi soutěž *Kolotoč*, postel. Podle smlouvy mají filmaři vypadnout do šesti.

Když jdeme po schodech do kuchyně, Bernadette drmolí: „Potkala jsi Naomi? Je tak hezká jako v *Námořnickově manželce*? Je tu už Leo? Je vysoký, nebo ne? Frannie říká, že je malý a stojí na bedně, když...“ Nahoře na schodech zmlkne, zalapá po dechu a zírá na Lea, který sedí na našem kuchyňském pultu.

Leo se pomalu zvedne, vytáhne se do plné výšky asi tak sto osmdesáti pěti čísel. Změří si Bernadette přísným pohledem. „Já nejsem žádný prcek, slečinko.“ Bernadette se usměje, zrudne a schová obličej do dlaní, všechno najednou.

„Ha! Tady je!“ Leo na ni ukáže láhví od piva. Je to vlastně moje pivo, zásoba pro případ, že by se zastavili Kate a Mickey.

„Co?“ hlesne Arthur trochu poplašeně.

„Ten chybějící důlek. Hledal jsem ho po celém domě. Chybějící důlek tvé mámy je přímo tady, na tváři tvojí ségry.“ Bernadette se culí jako blázen a Arthur protočí panenky.

Dochází mi, že jsem se nepohnula od té doby, co jsme vyšli nahoru. Stojím ztuhlá s půlkou donutu v ruce. „Ano, přesně tak. Tam si ho schovávám.“

Leo se zas věnuje pivu. Po chvilce ticha, které přijde rozpacité jen mně, se ozvu: „Takže, já jsem Nora. Jsem scénáristka a tohle je můj dům.“

„Leo.“

„Já jsem Bernadette a tohle je Arthur.“

„Nazdárek.“

„Tady nemáte co dělat, ne?“ řekne Arthur.

„Dneska už to mám za sebou, teď se točí pár scén jen s Naomi. Pěkně ponurá záležitost, tenhle film.“

„No, ano. Byla jsem v takovém rozpoložení.“

„Už je na tom líp,“ hlásí Bernadette.

„Ano. A my se musíme dát do domácích úkolů,“ připomenu.

„Já za chvíli vypadnu. Mám v přívěsu horko a pustil jsem se do tohotohle.“ Ukáže na křížovku, kterou jsem si šetřila na dnešek. Je středeční, což je můj oblíbený křížovkový den, není ani moc lehká, ani moc těžká. Moje děti to vědí. Obě se na mě zadívají a čekají, co bude dál.

„Dobře,“ řeknu. Trávník, pivo, křížovka. Všechno to vedu v patrnosti.

Postavím se ke dřezu s donutem v ruce a sleduju ty tři. Leo luští mou křížovku. Děti si vytahují složky z aktovek a snaží se dělat jakoby nic. Bernadette potřebuje fixy, Leo jí je podá. Začne vybarvovat a přitom po něm pokukuje. Arthur má úkol na zlomky, který potřebuje udělat do minuty, takže si pouští stopky v telefonu. Sleduju tu nesourodou trojici, tu nepravděpodobnou scénu.

„Takže, co teď obvykle děláváte?“ prolomí ticho Leo.

„Začínám chystat večeři.“ Jsem ráda, že mi to připomněl, a rozběhnu se po kuchyni. Odložím donut, otřu pult, otevřu

ledničku. Mleté krutí rozmrzlo na pultu, potřebuju jen vajíčko. Dám maso do mísy a rozklepnu ho k němu.

„Dobrý bože, co to děláte?“ diví se Leo. Ostatním lidem věnuje doutnající pohled, na mě zbylo zakaboněné znechucení.

„To je střeďeční sekaná,“ poučí ho Bernadette.

„To není možné,“ prohlásí fascinovaně.

Nakrájím cibuli a přidám ji do mísy. Přisypu trochu strouhanky, Leo z toho nespouští oči. „To je vážně ta nejnechutnější věc, co jsem kdy viděl.“ A když začnu směs míchat rukama, dodá: „Odvolávám. Až tohle.“ Děti se smějí.

Kolem páté hodiny ho přijde hledat Weezie a netváří se překvapeně, že ho najde líznutého. „Pojď, musíš zpátky do maskérny. Potřebujeme přetočit pár věcí, než se setmí.“

Leo nasadí výraz, který se nedá popsat jinak než jako bolestný. Stejně se umí zatvářít moje děti, když jim oznámím, že je k večeri ryba. „Ne. Prosím. Neříkej mi, že ještě něco chybí.“

„Jistěže ano. Zbývá nám tu ještě jeden, možná dva dny, než skončíme.“

Leo se přimkne ke svému pivu. „Ale je to tak depresivní. Děcka, vaše máma je hrozně depresivní. Nevydržím to.“

„Ve skutečnosti je s ní sranda,“ ozve se Arthur. „A její ostatní filmy jsou nablblý, ale vždycky to megadobře dopadne.“

„Má pravdu,“ připustím. „Blbý a šťastný. Tenhle je výjimka, pardon.“

Studuje prázdnou láhev od piva. „To se ten chlap nemůže prostě vrátit? Jako že se mu rozsvítilo v kebuli a vzpamatoval se?“

Arthur si zakryje obličej a tváří se, že přepočítává zlomky. Ben napravený nějakým zjevením by byl balzám na jeho otevřenou ránu. „On se nevrátí,“ informuju ho.